

МОДАЛНО ИНТЕГРАТИВНА ПСИХОТЕРАПИЈА И САВЕТОВАЊЕ

СЕРТИФИКАТ КУРС

који води до звања

Акредитованог психотерапијског саветника у Србији и
Акредитованог психотерапијског саветника у Европи

Потпуно усклађен са тренинг стандардима и захтевима
Удружења за психотерапију, саветовање и коучинг Србије.
Курс је акредитован од стране Акредитационог комитета УПСКС.

Аутор курса је Аллекснадар Фатић, редовни професор, Fellow и сертифицивани саветник American Association of Philosophical Practitioners

КОНТАКТ: starac.sa.reke@gmail.com Тел: 060 654 0865

Курс се састоји од делова: Основног (50 сати) , Напредног (150 сати) и Професионалног Сертификат курса (250 сати). За сваки део курса се добија посебан сертификат.

Kurs se sastoji od delova: (1) obuka za savetnika pod supervizijom, koja se sastoji od 550 sati kombinovanog kursnog i ličnog rada kroz individualne i grupne mentorske sesije, nakon koga se dobija privremeni sertifikat za rad sa klijentima pod supervizijom, u trajanje od 2 godine, i (2) obuka za samostalnog savetnika, koja se sastoji od 650 sati kombinovanog kursnog rada, rada sa klijentima i ličnog rada u individualnim sesijama, koja takođe traje 2 godine, nakon kojih se dobija puni sertifikat modalnog integrativnog savetnika i konsultanta.

Укупни курс се састоји од 950 сати, 450 сати курсног рада, 450 сати супервизиране праксе и 50 сати личног искуства у улози клијента. Траје од 3 до 6 година.

Курсни рад се састоји од групних разматрања курсних тема, предавања, семинара, систематске обраде савремене литературе итд., као и практичних вежби са улогама саветника, клијента и посматрача.

Осим тога:

- Потписује се кодекс етике и праксе
- Уплаћује се професионално осигурање (уколико је могуће)
- Наставља се са стручним усавршавањем
- Наставља се са супервизијом

ТЕМЕ (Списак тема може бити незнатно допуњаван и мењан током времена):

1. Техничка и појмовна питања о модалној логици, модално интративној психотерапији и саветовању, терапеутским и саветничким категоријама.
2. Методологија савремене егзистенцијалне психотерапије примењена на психолошко саветовање (Ирвин Јалом и школа савремених психотерапеутских егзистенцијалиста).
3. Терапијско окружење и методе: концепт личности као фундарајући за модални приступ терапији и саветовању
4. Психоаналитичке основе савременог модалног саветовања: Фројд, Мелани Клајн, Виникот...

Пуни програм тема које чине обуку се може пронаћи на енглеском на следећем линку:
https://iph.edu.rs/?page_id=4278

Програм ће оспособити саветника да:

- ✓ Успостави саветнички однос;
- ✓ Ради унутар јасног теоријског оквира;
- ✓ Ојача свест о интерперсоналној динамици људских односа;
- ✓ Развије способност разумевања и рада са вербалним и невербалним знацима комуникације;
- ✓ Повећа разумевање и самосвест о покренутим темама у раду са клијентом
- ✓ Прати и преиспитује свој непрестани професионални развој уз помоћ мишљења и процене других;
- ✓ Постаје свестан и суочи се са личним темама и професионалним ограничењима.

Саветничка пракса током тренинга

Тренинг програм ће обезбедити да студенти своју супервизирану праксу обављају у прикладном окружењу. Ово ће обично бити формализовани и уговорени саветнички однос. Тренинг програм ће обезбедити супервизоре који су искусни стручњаци у својој области.

Поред овога, биће постављене јасне уговорне потребе у вези:

- Етичких питања праксе
- Административних питања
- Договора око плаћања
- Повезаности и упућивања другим стручњацима и ка другим услугама.

Лични развој (саветничко искуство у улози клијента)

Сврха ове компоненте тренинга је да код саветника потпомаже раст и развој:

- Свести о личним темама како се оне појављују у раду и како могу утицати на саветнички процес
- Интелектуалног разумевања и стицања знања
- Емоционалне зрелости и прихватања себе и других;
- Искуства да се буде у улози клијента унутар једног формализованог професионалног саветничког односа
- Глобалне перспективе себе у односу према свету.

Теоријска основа курса

- Основни теоријски модел
- Теорија развоја личности
- Теорија промене и клијентовог напредовања
- Шта је психолошки поремећај
- Етичка питања
- Историја саветовања и проучавање бар још два друга саветничка приступа
- Проучавање културних разлика и осетљивости за те разлике

Основни теоријски модел

Основни теоријски модел је модално логичка теорија личне промене која је заснована на концепту „могућих светова“ као сетова околности који се одговарајућим односом формирају између појединца и релевантних других, уз употребу оператора могућности и нужности, уместо примене исказне логике која карактерише већину традиционалних психотерапеутских и саветничких модалитета, а која се заснива на одвојености онога што је споља дато као „реалитет“, за који се често претпоставља да је мање или веште непроменљив, и субјективног доживљаја тог реалитета, који се програшава јединим релевантним искуственим светом за клијента.

Теорија развоја личности и психичких поремећаја

Модално интегративни приступ се у највећој мери заснива на психоаналитичким ставовима о развоју личности и психичким поремећаја, посебно у традицији лакановске психоанализе, у савременој рецепцији утицајних психотерапеута попут Пола Ферхага и Цонатана Редмонда. Концепт развоја личности у овој традицији повезан је са појмом фундаменталног „недостатка“ као егзистенцијалном одредницом животне стварности, а патологија се схвата као неадекватан и нефункционалан облик односа према том недостатку, било да особа покушава да структурни недостатак „попуни“, чиме се отвара нови недостатак на другом месту у искуству појединца, или пак развија патолошке стратегије компензације самог недостатка.

Теорија промене и клијентовог напредовања

Теорија промене појединца и личног напредовања у претходно кратко описаном теоријском оквиру подразумева аналитичко сагледавање структуре проблема који доводи до искуствене трауме или нефункционалности. Основна карактеристика лакановске психоанализе, са којом МИПС дели значајне теоријске димензије, је да инсистира на структуралистичком објашњењу личности, а тиме и њеног развоја и промене. Стога је од суштинског значаја аналитичко сагледавање проблема не на основу његове изражености и динамичког утицаја на искуство појединца, што је у великој мери пракса у савременој психотерапији, него на основу структуре психичких феномена који чине архитектуру самог проблема, при чему озбиљнија патологија (психоза) има сасвим различиту структурну архитектуру од условно говорећи мање озбиљне патологије, попут неуроza, чак и у случајевима када се ради о такозваним „латентним психозама“ (Гундерсон и други), које по својој презентацији и динамичком утицају на искуство појединца представљају мању функционалну сметњу од тежих облика неуроza.

Структуралистичко разумевање личности и њене промене је тако у темељу лакановске, а великим делом и теорије која фундира МИПС:

Улога саветника

Улога саветника у МИПС је заснована на концепту терапијског савезништва и њена концептуализација се може лоцирати на граници професионалног и личног. За МИПС, као ни за лакановску психоанализу, саветник није „професионалац“ који нуди „професионалне услуге“, нити је саветовање „професија“. Она је радије позив, који подразумева стално преиспитивање граница и инвестирање саветника у однос са клијентом које превазилази оквире формалне „професионалности“. Основна парадигма односа саветника и клијента у МИПС је добро описана у релативно скорашњем бестселеру Фари Аминеја и осталих, који је код нас преведен као „Општа теорија љубави“, у којој се овај однос описује метафором тражења: док је клијент

изгубљен у беспућу које представља његово тренутно стање „заглављености“ (да употребимо термин Скот Пека) као основне претпоставке за потребу за савтовањем, задатак саветника је да га „потражи“. Шта све то тражење подразумева види се тек у конкретном подухвату. Ову методологију на основу сличне метафоре описао је и класик савремене филозофски информисане психотерапије, Андерс Линдсет, на готово идентичан начин.

Историјат настанка овог модалитета саветовања

Модално интегративна психотерапија и саветовање (МИПС) настало је синергијом психоаналитичких истраживања и практичног рада и развијања методологије филозофског саветовања у оквиру међународне асоцијације филопрактичара коју предводи Америчка асоцијација филозофских практичара. Она је израсла из филопраксе и психоаналитичког наслеђа у оквиру Института за практичну хуманистику у Београду, који се бави применом модалне логике на психотерапију и саветовање и то је основна нова карактеристика МИПС у односу на остале модалитете психотерапије и саветовања.

Проучавање културних разлика и осетљивости за те разлике

Културне разлике су за МИПС контекстуалне разлике које чине саставни део појма „могући свет“ у модалној логици, те оне самим тиме представљају интегрални део проучавања који не захтева посебне побочне активности. Наиме, концепција модалне логике по којој оно што је немогуће у једном „могућем свету“ (сету околности) постаје могуће у другом „могућем свету“ (другом сету околности), при чему различити сетови околности „висе попут гроздова у непосредној близини један другог“, што се у пракси манифестује могућношћу слободне одлуке која није детерминисана опресивним околностима и коју околина може третирати као ирационалну, а које се у пракси дешавају, подразумева не само препознавање културних разлика као могућих елемената који компликују разумевања и комуникацију, него напротив, као нормативних парадигми које се могу, кличном одлуком, прихватати, мењати, обухватати, и употребити за промену природе и домета самог комуникационог, саветничког или терапијског процеса. У извесном смислу, култура као „свет из кога неко долази“ је истовремено полазиште терапије или саветовања, и средство трансформације, јер култура терапијског процеса, као и култура било ког односа, могу се трансформисати синергијским деловањем саветника и клијента на такав начин да се мењају околности у којима је за клијента можда нешто било немогуће, што трансформацијом терапијског искуства и његових културно-нормативних претпоставки и очекивања, у модално логичком смислу представља замену „модалних светова“ или сетова околности које одређују домен могућности и нижности за клијента.

Етичка питања

Етичка питања у МИПС су иста као и у свим осталим облицима психотерапија и саветовања. Она подразумевају одговорност за сопствено усавршавање и поштовање захтева да се одржава оно што означава енглески стандард “good standing” у терапијској заједници, као и да се интерес клијента, поготово посебно рањивих клијената, третира као највиша вредност у терапији и саветовању. Етички кодекс ИПХ је обавезан стандард за све саветнике МИПС.

Етички кодекс: Модално интегративни саветник се у свом раду мора придржавати Етичког кодекса праксе Удружења психолошких саветника Србије.

О аутору курса:

Александар Фатић је професор филозофије и психологије и сертификовани саветник Америчке асоцијације филозофских практичара. Он је такође члан наставног корупса ове асоцијације и

директор Института за практичну хуманистику, који спроводи обуку у МИПС. Запослен је у Институту за филозофију и друштвену теорију Универзитета у Београду као научни саветник, и на Факултету за медије и комуникације у Београду као редовни професор. Аутор је бројних међународних радова и књига из области примењене етике, филозофије психотерапије, филозофије психијатрије, психологије и посебно концептуалних анализа у домену клиничког третмана поремећаја личности. Његова пуна биографија и детаљи о њему могу се пронаћи на његовом личном сајту: <http://aleksandarfatic.net>